

אנשים

עברית מתלוננים על שהוא אינו בודק את מיבחניהם וכי הוא מחזיק בידי מיבחניהם זה יותר משנה. אכן טען. בתשובה, כי שלח את תוצאות המיבחניהם כי מניית הון התעכבו בדרך.

אחרי טכס חילופי ה"מפכ"לים במישטרת ישראל, התקיימה מסיבה בלישבת ה"מפכ"ל שבמטה-הארצי. במקום נכחה כל צמרת הקצונה ה"מישטרית, וככיבוד הוגשו משקאות חריפים ושמפניה. מצב-הרוח היה מרומם, אולם דומה כי מי שנהנה במיוחד היה המפכ"ל הפורש, רביניצב

דסקי, המייצג בעיקר עבריים נים פליילים, לחש לבנו: "אתה רואה? זה גנב אמיתי". הילד, כלי בעיות, ניגש אל האיש. אחוז בידו ואמר לו: "דוד, אני אוסר אותך!" האיש שאל למה, והילד הסביר: "כי אני שוטר ואתה גנב". העברייני המועד פנה אל לידסקי ואמר לו בקול מלא עלבון: "אתה מלמד את הבן שלך להיות שוטר? אתה לא מתבייש?"

יחסים מתוחים שררו בין עורך-הדון **יצחק טוניק**, פרקליטו של המיליונר **סמי פלאטון**, לבין התובע המשטר-

צביקה פיק הצליח, סוף-סוף, לפרוץ את טבעת החרס שהטילה עליו הטלוויזיה. צביקה, שהוא כוכב-זמר פופולרי, כמעט כולח החורס עלייזי הטלוויזיה, אולם דומה שזו החליטה לגמול לו על אותן שנים. בימים אלה הסתיימו צילומי תוכנית-היוקרה, "הערב עם צביקה פיק", שהושקעו בה יותר ממאה אלף לירות. במשך התוכנית מרחף צביקה על ענני עשן.

אסתר רוט - שחמורוב, האתלטית המצטיינת הביאה איתה את בעלה פטר ואת בנה בן השלוש ירון לטכס תוכנת פיסלה שבמזיאון-השעונה. אולם דומה כי חילד בן השלוש לא התלחב כלל מפיסלה של אמו. הוא נבהל ופרץ בכי, כשהוא קורא: "זאת לא אמה! זאת לא אמה!" אסתר נאלצה לקחתו על ידיה אל הפסל ולהוכיח לו שהשד אינו נורא.

הי סגני-ניצב **גולן**. טוניק אף האשים את גולן במהלך המיש-פט בעוינות, ושאל: "למה אתה עויין כל-כך?" אולם רק בתום הדיון המשפטי הסתבר כי גולן היה תלמידו של טרניק, וזה העיר: "הוא היה תלמיד מצטיין, מה שלא הצלחת ללמד אותו הוא אור-ריות."

באותו דיון הצליח שמש בית-המישפט לערר את צהור קו של הקהל בכל פעם שקרא את הקריאה המסורתית "בית-המישפט!" הסתבר כי את ה"מישפט אמר השמש בניגון חסידי. הסביר השופט **בן-זלמרה**: "זהו ניגון של בית-המישפט-העליון, שממנו הושאל השמש."

בגדים אומרים

היד הקשה של

בן-גוריון

נשיא הקונגרס היהודי, ד"ר נחום גולדמן, הגיע בשבוע שעבר לחופשת-מולדתו. ולפגישת עם מנהיגי המדינה, על-מנת לדווח על פגישות שונות שערך בתקופה האחרונה ברחבי-העולם, ובעיקר עם האדמיניסטרציה של הנשיא האמריקני המיועד ג'ימי קארטר. בשיחה אותה ערך נחום גולדמן עם אריה פלגי, הוא הציג מעט מהביקורת שיש לו למינהגי הפוליטיקה הישראלית:

"היא קרתנית-קטנונית ומזכירה לו את עיר הולדתו וישניבו. אמנם פרובינציאליות יש בכל המדינות, אבל ישראל לא יכולה להרשות זאת לעצמה. לו גולדמן, הציגו לשרת כשר כבר בממשלה הישראלית הראשונה, (או זה היה עוד כבוד גדול)". בן-גוריון הציג לו להיות ראש האופוזיציה (שאדם ראוי ילחם בגרו). ועוד הציגו לגולדמן להיות נשיא-המדינה, אך הוא דחה את כל ההצעות. שהיו מפעילות אותו בזירה ה"מדינית הישראלית. כי כל עוד בן-גוריון חי, לא היה לגולדמן כל סיכוי להשפיע. והבל, כי בניגוד לדיעה המקובלת דווקא בן-גוריון לקה בגישה גלותית, עקשנית בלתי-גימשה, שגולדה עוד החריפה אותה. כידוע, היהודים הם עם עקשן. זה עור להם בקיימם בגולה אבל תכונה זו מכינה עליהם במדינתם. בן-גוריון דגל ביד חזקה כלפי הערבים - גולדמן הציג לו להלביש על האגרוף כפפות-משי. בן-גוריון שהבין היטב לרוח-הערי בים בהתנגדותם לנו, הבטיח לגולדמן להזמין לו לטפל בסיכסוך, אך לעולם לא קיים את הבטחתו זו.

"באחת ההזדמנויות כאשר בן-גוריון הפליג בתיאור מרירותם של הערבים נגדנו ובתיאור חוסר-המוצא מהסיכסוך בשל כך, שאלו גולדמן: "עם מחשבות כאלה, איך אתה יכול לישון בלי לות?"

ב.ג.: "מי אומר שאני ישן?"

בהזדמנות אחרת, שוב לאחר הפלגה פסימית כזו, שאל אותו ב.ג.: "נחום, מדוע אתה אופטימי מי?"

גולדמן: "כי אני מקווה שלא כל הערבים, בן-גוריונים, ולא כולם חושבים כפי שאתה מדמה לעצמך אותם."

הסוציאליזם של דיין

בפגישה שערכה מערכת דבר עם שר-הבט"חון לשעבר, משה דיין, במטרה לבחון את קשת השקפותיו, הוא קבע בין השאר: "אני סוציאליסטי, נהללי, שרואה את העקרונות של נהלל ברובם עוד מוגשמים היום: עבודה עצמית ועזרה הדדית וקרקע לאומית רישוק משותף ומיכסת קרקע שווה לכל אחד, וכן הלאה. זאת תפיסת העולם שלי כללית..."

בין ימיו ושמאל אינני משייך למפלגה, נאמר, כמפ"ם, אם היא רואה כבסיס את השינוף המוחלט, את הקולקטיביות, אבל לאותו זרם של ה"ליבור" של הסוציאליסטים, המיוצג על-ידי מפלגת העבר דה. הוא הדבר לגבי התפיסה הציונית של המפלגה - בעבר, בהווה, ואני מקווה שגם בעתיד. אינני חושב שתפיסת המפלגה השתנתה בנושא הציוני..." (דבר)

הערכות-מצב צבאיות

הגזרות על סברות.

מאוויים ושאיפות

אלוף (מיל.) ישראל סל: .. על מה אנחנו

נהרגים? * דויד הורוביץ על המדינה:

..קשה להכיר תדמיתה היום על רקע העבר"

משמש מושא הוויכוח לא פחות מאשר המטרות הלאומיות. מטרת המלחמה המדינית הכוללת עד למלחמת ששת הימים היו בהירות. פשוטות, מוסכמות ולא נזקקו לראיות. הן פשוט היו קשורות לשמירה על עצם הקיום ועל קווי שביחת הנשק; רק כאופציה נוספת, ובמקרה של התלות סיטואציה היסטורית מתאימה, הובאו בחשבון גם שיפורים טריטוריאליים. ממטרות לאומיות כאלה נגזרה תורת הבטחון. בנוסחה וגובשה בשנות החמישים, והיא תפסה עד מלחמת ששת הימים. ניתן לקבוע כי בין מלחמת ששת הימים ומלחמת יום-הכיפורים לא עבר יותר כחוט השני הגיון רצוף אחד דרך המטרות הלאומיות, המחשבה המדינית ו"המחשבה הצבאית, הערכות-המצב הצבאיות, לטווח הארוך ולטווח הקצר. לא נגזרו ממטרות לאומיות מוגדרות, אלא מסברות, מאויים ושאיפות. במקום שהאסטרטגיה הצבאית תגור מן המדיניות, ה"מחשבה האופרטיבית מן האסטרטגיה והטקטיקה מן המחשבה האופרטיבית - חל בלבול במערך כות, והתהליך היה לעיתים הפוך. ידוע, וכבר היה לעולמים, שכאשר האסטרטגיה נגזרת מן הטקטיקה - מנצחים קרבות ומפסידים מלחמות. אך גרועה אפילו מן הבלבול בתחום המחשבה המדינית ו"הצבאית היא התערערות הקונסנסוס הלאומי והת"גלעות חלוקי-דיעות וספקנות בדבר היעדים והמטרות הלאומיות. בגלל האיום על קיומנו ממשכנה לשרור אצלנו תחושה חריפה של אהדות גורל; אך באחדות המטרה יש בקיעים: העם חלוק לגבי השאלה הנוקבת ביותר: על מה אנחנו נהרגים? עניין זה הוא חמור במיוחד, כיוון שהוא נוגע ב"מרכיב העוצמה העיקרי שלנו, הוא נוגע בסוד עליזותנו הצבאית - המוטיבציה והמוראל."

(מערכות)

..אנוכיות חסרת בושה"

נגיד בנק ישראל לשעבר, ונשיא מועצת ה"מנהלים שלו בהווה, דויד הורוביץ הגדיר את מצבה של התורה הישראלית בהווה, במאמרו "אנוכיות חסרת בושה" שם הוא עוסק במצוקה הנפשית על העם, ושורשיה. בין השאר כותב הורוביץ:

"מה שמפליא בישראל היא קיצוניות ה"מעבר של החוויה החברתית הרוחנית מן הקצה אל הקצה, החברה בישראל ודאי היתה בשנים קודמות יעודית יותר מכוונת יותר למטרות הכלליות של העם והמדינה בהשוואה למדינות אחרות, לכן המעבר לחברה של "תאוות התיצרות" היה כאן תלול יותר וחריף יותר, לכן קשה להכיר את תדמיתה היום על רקע העבר. זוהי אולי השאלה המרכזית הנוקבת ביותר של דורנו ושל עתיד המדינה.

"טרם נתגבשה פילוסופיה לאומית של חיים ואיכויותם. לעת עתה משתלפת הרוח על "האדם לאדם זאב" ואף על פי כך, בוקעות גם קרני-אור של הקרבה עצמית, של שאיפות נעלות, של כמיהה לתיקון, כעין תערוכת של הנישגב והנעלה, השפל והאפל.

"מכל מקום, עולם זה בזמננו, מגוון בתופעות ובתהליכים שבו, חריף יותר, קיצוני יותר, קוטבי יותר.

"בתנאים אלו, גם גורלה של ישראל ועתידה תלויים במידה הולכת וגדלה בידע ובתבונה אנושית מצד אחד ולא פחות מזה ברצון הפוליטי ובחיי הפנימיים של העם מצד אחר. ולגבי כל אלה יש ימינ שאלה גדולים..." (הארץ)

פסוקי השבוע

● ראש הממשלה, יצחק רבין, על מיפלגתו: "מפלגת העבודה מגלה באתרונה תכונות של מזוכיזם."

● שר החוץ יגאל אלון על נבונותו לצאת לוועידת ז'נבה: "אתם רואים, אני אפילו עובד עניבה, פן אקרא לוועידה בכל רגע."

● שר התיירות לשעבר משה קז: "אנו ארץ הבחירה, אך איננו יכולים ליהפך לארץ הבחירות המתמידות."

● מפכ"ל המשטרה החדש רב-ניצב חיים תבורי: "אנחנו מוכנים ברצון לתאם מראש עם כל המפלגות המבקשות להביא את דברן לציבור, כפי שהדבר נעשה במדינה דמוקרטית מתוקנת."

● מזכיר האו"ם קורט ואדהיים על פרישת קיסוינג'ר: "במזרח התיכון יש עכשיו חלל ריק."